

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

52054

21.

tembra 1896. — Cena 25 kr.

snopičev 2 gld. 40 kr.

NICA

za

MLADINO.

Ustanovila:

„Zaveza slovenskih učiteljskih društev“

Izdajatelj in odgovorni urednik And. Gabršček.

PISANICE

SLOVENSKI MLADINI

spisal

E. Gangl.

V GORICI.

Tiska in zalaga „Goriška Tiskarna“ A. Gabršček.

1896.

Knjižnica za učence III. mestne deške šole.

Št. 37

Odd. D

Vred. 80 h

Naslov:

Daroval:

- 1.) Knjiga je last mestne občine ljubljanske.
 - 2.) Varuj jo, ne maži in ne trgaj je!
 - 3.) Dajaj jo iz rok samo svojim sorodnikom in prednikom, ki so s tabo vred za njo odgovorni!
 - 4.) Zapomni si dobre nauke, ki jih boš bral, in ravnaj se po njih!
-

B
129

1872

Snopič 21. — V Gorici, 30. septembra 1896. — Cena 21 kr.

Cena naročnikom za 12 snopičev:

2 gld. 40 kr.

B
129

Knjižnica za mladino.

USTANOVILA „ZAVEZA SLOVENSКИH UČITELJSКИH DRUŠTEV“

Izdajatelj in odgovorni urednik
Andrej Gabršček.

Izhaja zadnji dan vsakega meseca v trdo vezanih
snopičih, obsežnih povprečno po 6 pol.

V GORICI.

Tisk in zal. „Goriška tiskarna“ A. Gabršček.

1896.

B

15

B
PISANICE 129

SLOVENSKI MLADINI

spisal

E. GANGL

V GORICI.

Tisk. in zal. „Goriška tiskarna“ A. Gabriček.

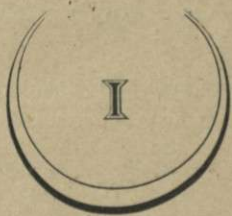
1896.

+ 52054

52054

FXC 1054/1952

Kjer srce k srcu govori,
Tam ni prevare, ni laži.

Slovenski mladini.

Kakó gorkó srcé mi zate bije,
Mladina ti, veselje nam in čast!
Življenja tebi jasna sreča sije,
Pomlad je njega sladka tvoja last —
Ti skrb si naša, sreča, razvedrilo,
Zaté gojimo sleharno čutilo.

Zakaj li skrb? . . . O, saj zgodi se rado,
Da dobro s slabim včasih se končá . . .
Takó srcé izpridi se ti mlado,
Če dom požabiš, šolo in Bogá.
Zató srcé ne zabi ti nikoli,
Kar si učila v cerkvi se in šoli!

Pa saj ne boš! — Glej, mati dela zate,
Za kruh skrbi ti oče dan na dan.
In ti! — Prejemáš v šoli uke zlate
In raseš, kot na vrtu cvet krasan:
Vsak te vesel je, ljubi te goreče,
Ti vir radósti naše si in sreče.

In ko roditelje utruði delo,
Tedaj nasmehneš se jim ti ljubó —
Pozabljen ves je trud, nasé veselo
Pritisne mati, oče te gorkó,
Zvedri oko se, in od sreče same
Mordà celó še jokati se jame . . .

O, pazi skrbno, da se jok veselja
Kdaj v solze žáli ne izpremeni!
Uničena bi bila vsaka želja,
Ki zvesto zate jo srcé goji,
Bodočnost lepša bi in up jedini
Minil s teboj slovenski domovini.

Glej, ona čaka, da iz tebe vzrase
Pošten in delaven, pobožen rod,
Ti potlej ji ustvariš druge čase

In dokončáš, kar smo začeli tod —
Zató pogumno prava pota hodi,
Sam Bog nebeški spremljaj te in vodi!

Kadar pišem pesmi.

Kadar pišem pesmi,
Da jih bereš ti,
Duša mi v ljubezni,
Zate plamení.

In oči v daljavo
Sinjo hrepené,
Želja pa za željo
Dviga mi srcé.

Zrem te, ljubo dete,
Kakor v sanjah jaz:
Srečo mi brezmejno
Kaže tvoj obraz.

In v očeh blestečih
Ognja gledam žar,
Ki miri in vzbuja
Srčni mi vihar.

Bog te blagoslovi,
Srca mi radóst,
In od té odvrčaj
Žalost in grenkost!

Jaz pa pišem pesmi,
Da jilj bereš ti,
Ko v ljubezni duša
Zate mi gori . . .

Čuváj srcá.

Ležala v hiši bolna mati,
Pri nji je plakal sin bridkó :
Saj samemu bo zdaj ostati,
Če Bog pokliče jo v nebó !

In mati vele roke sklene,
V oko ji solza priigrá,
Iz srca želje pa iskrene
Pošilja zadnjič do Bogá:

„Še dolgo rada bi živela,
Prečula dneve in noči,
Za sinka vse bi pretrpela,
Da kdaj učaka lepše dni.

Za dete prosim Tvoje volje,
Ko stopam zdaj pred sodnji stol:
Življenje mu nakloni bolje,
Preženi skrb mu vso in bol!“

Umrla mati . . . Dete samo
Ostalo vrhu je zemljé,
Ko mater drago v mrzlo jamo
Zagrebli trdi so ljudjé.

Bridkost mu je srcé objela:
„Kdo živel bo odslej skrban
Takó, kot mati je živela
Zamé v ljubezni noč in dan?“

Nihčè? . . . O, pač: duh večni plava
Nad vsakim kot čuváj srcá,
Komúr življenja pot je prava
In z grehom ne jezí Bogá!

Spečemu detetu.

Sladko v naročji počivaš,
Mati nad tabo budí,
Morda o angeljčku snivaš,
Ki ti na strani stoji.

Vama brezkončna je sreča:
On je pri Bogu domá,
Tebe pa mati ljubeča
Čuva pred zlobo svetá.*

Iz tvojih očij, mati!

Iz osrčja gozdne skale
V svet pošilja svoje vale
Vir.

Mati, iz očij miline
Pada v srčne mi globine
Mir . . .

Slika.

Včasokrat ob sliki na steni
Moje oko se mudi,
Čudim lepoti se njeni,
V prešle zamišljam se dni . . .

Znano mi dobro je lice,
Zroč iz okvira namé;
Mnoge šepeče pravljice,
Mnoge mi vzbuja željé.

Pomlad, veselje otroka,
Cvela je v srci krasnó,
Takrat umetnika roka
Lice je slikala to.

Kar je kdaj bilo — umrlo,
Slika le priča sedaj:
Dete nedolžno je zrlo
V sreče in rádoti raj.

V sliko pogled se upira,
V sanje zatapljam se jaz:
Name se s stene ozira —
Moje mladosti obraz! . . .

Dečku.

Deček, živi deček,
Kaj bo s tabo, kaj,
Ker učiti v šoli
Nečeš se sedaj?

Prazni tvoj izgovor
Kar nič ne veljá,
Ker se vse na svetu
Naučiti dá.

Žvižgati se pesmi
Kos lahkó uči —
Mislim, da razumen
Bolj kot on si — ti!

Poslednja prošnja.

Ostavljam, mati, rojstno hišo mirno,
Kjer srečen sem preživel mlade dni,
A predno se odpravim v zemljo širno,
Poslednjo prošnjo mi izpolni ti:

V molitev sklêni dobre roke svoje,
Pokliči nadme božji blagoslov,
Da spremljal bo na poti srce moje,
Da srečnega privede me domov.

In mati iz očesa je otrla
Solzó, ki vanj privabilo slovó,
Pogled proseče k nebu je uprla
In sinu govorila je takó:

„Bog bodi spremljevalec ti na poti,
V življenji zvest ostani mu vsekdár,
Srcé zaklepaj svoje vsaki zmoti,
Da ne uniči te pregreh vihar.

Ne upaj v svet in v njega ti sladkosti,
Nevaren srcu je varljivi svet,

Kar mati sem učila te v mladosti,
Ostani sveto ti do poznih let!“

Odšel je . . . Vrnil se po dolgem časi
Iz tuje zemlje v dragi rojstni kraj,
Ko bližal se je znani gorski vasi,
Spreletel smeh mu lice je tedaj.

Kakó li ne? — Po zlatih ukih živel,
Katere dala mati mu na pot,
V ljubezni Bógu zvest je on osivel —
Srcé ohranil čisto težkih zmot.

Drobne pesmi.

1.

Š hriba jaz sem gledal
Na ravni zelene,
Spomnil sem se zopet
Želje zamorjene:

Oh, da te ravnine,
Ki so srcu mile,
Vedno bi otroku
Svet jedini bile . . .

2.

Od vasi je k meni
Ptica priletela
In od mojih dragih
Pózdrav mi zapela.

Vrni se mi, ptica,
Vrni zopet k vási,
Tam med znance moje
Pózdrav moj razglási.

3.

Jedno prošnjo tudi
Znancem ti naznani:
Dokler ti je môči,
V domu vsak ostani!

Tam življenje tebi
Mirno le poteka,
A med svetom srcu
Hude rane seka . . .

4.

Mati mi dobrotna,
Oče moj skrbljivi,

Sestrica predraga. —
Bog vas dolgo živi!

Pómlad hitro mine,
Toda lepša pride,
Kadar spet moj pógled
Z vašimi se snide.

5.

Kje ste, zlati časi,
Kje, mladostna leta,
Ki je dóba vaša
S cvetjem vsa odeta?

Vsákdo v svet rojenih
Mora kdaj umreti —
Znam, da ni mogoče
Vam na vek živeti.

6.

Pómlad!... Ž nje milobo,
Čárobnostjo, silo
Mlado se življenje
Zemlji je rodilo.

Ko mladosti rožne
Pómlad zrem zavzeto,
Koliko veselja,
Čuti srce vneto!

Mladi Rajko piše.

Beri, zlata mati moja,
Kar ti drobna roka piše,
Ko po tebi sinek vzdíše,
Ki ga dobra skrb je tvoja
V mesto véliko poslala,
V šolo ga učiti dala,
Da si bi utepel v glavo,
Kar je dobro, kar je pravo.
Danes god ti svoj praznuješ
In prijatelje gostuješ —
Vender v tem veselji tudi
Tvoje se oko pomúdi
Nad vrsticami v tem listi,
Ki v ljubezni tebi čisti

Piše Rajko jih od tod,
Ker zdaj svoj praznuješ god:
Rad bi ti zlatá poslal,
Da ga meni kdo je dal,
Dobre kaše mere tri
In kokoši in gosí.
Tudi raca — velik ptič,
Lepo, pernato vezilo
Dobro bilo bi kosilo —
Pa ubožec nimam nič!
Kar pa svojega imam,
Srčnorad za god ti dam,
Ker smo v šoli se učili,
Da je prvo med vezili:
Želje so iz dna srcá,
Ki hité mi do Bogá.
On daj vsega ti obilo:
Mastno dan na dan kosilo,
Dosti pila, dosti jela,
Malo posla, malo dela,
Mnogo daj ti srečnih let,
Pota naj posiplje cvet,
In po njem ti noga hôdi,
Ki v nebesa te privôdi!

Pri potoku.

Peljal me pot je k potoku,
Ki je potekal čez plan,
Dokler mu val žuboreči
V led ni še bil zakovan.

Dasi zdaj gledati môči
Vala prozornega ni,
Vender pod skorjo ledeno
Dalje in dalje hiti.

Moje poglede razžarjal
Mir je blagostni srcá,
Dokler pokoja ni skalil
Besni vihar mi svetá.

Zdaj ni življenja v očesi —
Vender dno srčnih globin
Vedno in vedno prešinja
Let mi otroških spomin . . .

Otrokova želja.

Bog moj ljubi, daj mi daj
Srébra in zlatá,
Kaj počel bi s tem, to prav
Srce moje zná.

Kupil bi obleke jaz,
Kar se je dobí,
Onemu bi jo prodal,
Ki si je želi.

Kruha kupil in mesá
Jaz bi za denar,
Glej, ubožca glad mori,
Njemu dal bi v dar.

Bog moj ljubi, daj mi daj
Srébra in zlatá,
Kaj počel bi s tem, to prav
Srce moje zná!

Pridi!

Zjutraj, ko blesteča zora
Plavala je vrh gorâ,
Stopal sem po cesti v daljo
Brez namenov, brez željâ.

In zazrl sem v cvetnem vrtu
Sredi cvetja živi cvet,
Gledal sem, dekletce, tebe,
Gledal srečo tvojih let.

In takrat mi vztrepetalo
V prsih čutno je srcé,
Do nebá pogled sem dvignil,
Molil, molil sem zaté . . .

Od tedaj zarano zjutraj,
Ko je zora vrh gorâ,
Stopam proti vrtu v dalji
Poln namenov, poln željâ.

Vender — kje si, dete zlato? . . .

Prazen je brez tebe vrt
In krasan ni, dasi pomlad
Čezenj svoj razgrinja prt.

Pridi zopet, dete, pridi,
Da utešim si želje:
Skupaj hočeva moliti —
Pridi — kliče te srce!

Sestri Leopoldini.

Dobra sestra, ti si mi umrla,
Ko se tebi je odpiral svet,
Ki si vanj z veselim licem zrla,
Kot v pomladni zrak pomladni cvet.
Ah, s teboj sem mnogo jaz izgubil,
Ker sem zvesti brat srčno te ljubil.

Misel v urah žalnih me tolaži,
Da ti Bog odklenil večni raj,
Kjer se vsaka bol in žal ublaži,
Kjer živi duh z Večnim vekomaj . . .

Kar srcé ti blagega gojilo,
Vse najboljši konec je dobilo.

Smrt ni težka, težko je življenje,
Če človeku gine iz srcá
Po resnici večni hrepenenje
In ljubezen vroča do Bogá.
On je zapuščen, in brez pokoja
Po življenskem poti mu je hoja.

Srečna sestra, ne pozabi name,
Ki oziram k nebu se od tod!
Ker živim, naj misel me prevzame:
Ne zasé, živiš za svojcev rod.
Móli, da tedaj, ko vse doslužim,
S tabo se na nebu srečen združim!

Kdor mlad je, naj vesel bo tudi,
Naj zgodaj se za starost trudi.

Življenje.

Ólej, kakó se lesketá
Zjutraj rosa v vrtnem cveti,
Ko na stropu nam nebá
Jame solnčna luč goreti.

Po dolinah, po bregéh
Vse oživlja, cvéte, rase —
Človek srečen v hipih teh
V krasu božjem zabi nase!

Kadar moj korak med té
Mene vodi, oj, mladina,
V sreči bije mi srcé,
Blaži mene moč spomina...

Ti pomlajaš lepi svet,
Nate milost božja seva,
Spev nedolžni tvoj zapet
Dušo mi, srcé ogreva.

Živa rádot si in smeh
Ti človeškega življenja,
Roža na prisojnih tleh,
Ko se popje ji razpenja.

Naj te pógled gleda moj,
Duša pa naj moli zate,
Srečna mi pozdrav zapoj
Iz pretekle dóbe zlate!

Kaj pripoveduje moj dedek!

Dobre volje mi smo bili:
Kruh smo jedli, vodo pili,
Mleko pili, pesmi peli,
Ž njimi srca smo si greli.

Pesmi lepe — te za nas
Bile res so tisti čas!
Neposlušni mi nikoli
Nismo bili v naši šoli,
Mirno tam smo poslušali
In zató smo tudi znali:
V branji, risanji, pisanji,
Kakor tudi v vsakem znanji
Nihče ni bil nas ubog,
Da bi vgnal ga v kozji rog!
Kadar bilo je poletje,
Trgali smo lepo cvetje,
V kite potlej ga povili,
V dar učitelju nosili.
In ko je prišla jesen,
Kdo je bil takó dreven,
Da pod hruške bi ne hodil,
Kamor ga želodček vodil?
V zimi smo domá ostali
In iz knjig pri peči brali,
Kjer nam dedek v resnih glasih
Pravil je o prešlih časih.
Dobre volje mi smo bili,
Kruh smo jedli, vodo pili,

Mleko pili, pesmi peli,
Ž njimi srca mlada grelj.
Kakor čujem spet in spet,
Čisto drug je mladi svet:
Dostokrat ste hudomušni,
V šoli redkokdaj poslušni,
Da drugače ni mogoče,
Kakor da vam s šibo oče
Tiste muhe razpodí
In poredneže krotí.
Kruhek več vam ni po volji,
Sladkor je seveda bolji,
Voda tudi — kaj bi tisto —
Vino bolj ugaja čisto,
In pa mleko — hm, saj kava
Zdi se vam pijača prava.
Lepe pómladi, poletja
Drugi vam nabiraj cvetja,
In jesensko sadje tudi
Drugi v usta vam ponudi!
Zima res je dolgočasna,
Brez življenja, slaboglasna,
O nesreči sanjate,
V hiši se preganjate.

Majhne vozite voziče,
Mrtve jezdite konjiče,
Ta z lesenimi možmi
Dreza tebe, njega ti.
Ej, otroci, kam ste prišli?
Starost ni vam dosti v čisli!
Komaj hlače jel nositi,
Vsak možak že hoče biti.
Do takrát še dolgo čakaj
In počasi le korakaj,
Da se kje ne izpodtakneš
In nožice ne izmakneš —
Potlej bodeš se kesal,
A prepozno bo ti žal!
Dobre volje mi bodite;
Z mlekom, s kruhom se hranite,
Pesmi — ej, ta dar sladák —
Pevaj pesmi lepe vsak,
Bodi v letu, bodi v zimi,
In srcé ogrevaj ž njimi!

Tri kraljice.

Āomaj pómlad svoja krila
Nad prirodo je razvila,
Deklice so tri vesele
Na cvetoči vrt hitele:
Prva Marta zornolica,
Druga Mária sestrica,
Tretja njih družica mila
Binica je lepa bila.
Marta prva se ustavi,
Séstricama glasno pravi:
„Šopke tri zdaj naredimo
In v lasé si jih pripnimo!“
Mária, dekletce zalo,
Potlej je takó dejalo:
„Pesmi raje tri vesele
Bodemo sedaj zapele!“
Binica pa modroglava
Méni, da bo njena prava:

„Zložne mi smo tri setrice,
Cvetju bodimo — kraljice!
Morale bi v domu biti
In za šolo se učiti.
Zdaj učiti — to se pravi:
Človek zdrav ni v svoji glavi.
Knjige v némar popustimo,
Kraljevati se učimo!
Rožo ono nagajivo,
Marta, vladaj ti skrbljivo.
Márici ne rečem mnogo,
Lahko ti dobiš nalogo:
Ob marjeticah se suči
In pokorščine jih úči.
Jaz, i vama vladarica,
Drugim cvetkam sem kraljica —
Saj smo zložne mi sestrice,
Cvetju bodimo — kraljice!“
Marta z glavico prikima,
Márica je tudi ž njima:
Neposlušne tri sestrice
Zdaj mogočne so kraljice!
Toda predno se je delo
Resno njihovo začelo,

Prišla je za njimi mati
In takó začela zvati:
„Nepokorne hčerke moje,
Kje imate knjige svoje?
Hitro v hišo pohitite
In učiti se pričnite,
Ker sicer bom šibo vzela,
Ona potlej bo zapela!“ —
In kraljice so brez cvetja,
Brez vladarstva in brez petja
Svoje želje popustile,
Z jezo se iz knjig učile.
Brale so in vedno brale,
V šoli vender niso znale,
Ker razmišljene so bile,
Brez veselja se učile,
In ker mame so ljubeče
Žalile srcé čuteče.

Pek.

Močno je včeraj deževalo,
Po jarkih blato je ostalo.
Za hišo Jurček prikoraka,
Ker važno delo tam ga čaka:
„Dve povitici in dva hleba
Še danes mi je speči treba.
Mož je med žitom slamoglavi,
In zdrava meni pamet pravi,
Da mora tudi kaj dobiti,
Sicer bo nehal nam služiti.
No, saj mu tudi gre plačilo
Še boljše, kot bo to kosilo:
Od žita vsékdar on odžene,
Nadležne vrabce, nepoštene!
Takó! Na delo zdaj! Iz ila
Lahkó se povitica zvila,
In blato bo, ki res je mastno,
Sredico kruha dalo slastno“.

In Jurček meša, gnete, stiska,
Od samega veselja vriska
In hlebček k hlebčku v red postavi,
Pa z glasom resnim solńcu pravi:
„Ti, ljubo solnce, kaj zaspano
Po nebu lezeš tod nad mano?
Na hlebe gorko zdaj posveti,
Da bodo mogli se ogreti.
Nihčè ne more meni rêči,
Da kuha se brez ognja v peči.
Glej, ti mi tisti ogenj bodi,
In hvalil res te bom povsodi.
Oh, ljubo solnce, ne zaspano,
Gorkeje sveti zdaj nad mano!“
In kakor da bi ga umelo,
Gorkó je sevati začelo,
Da skoro hleba, povitici
Prav taki so, kakòr v resnici.
Roké obriše pek ob hlače
In s kruhom do poljá odskače;
Pred možem slamnatim ostane:
„Prinesel sem ti nekaj hrane,
Prijatej moj, ti stražnik vzgleden,
Ki vsega si priznanja vreden.

O, kaj sramuješ se? Le vzemi!
Od srca rad ti dam — verjemi.
Ti nečeš? — Čuješ, to me draži!
Nu? — Glad si s kruhom potolaži.
Glej, kdo bi temu se ne čudil?
Kaj, ali sem zaman se trudil?
Res nečeš? — Oj, ti mož oholi,
Zapomni si: zaté nikoli
Ne bom več pekel jaz, četudi
Od glada oslabé ti udi.
Mordá bi kruhek beli jedel,
A ta ni záte, da boš vedel!“
In sapo Jurčku srd zapira,
Domov naravnost pot ubira!
Pred mater stopi in v presodek
Pripoveduje ji dogodek.
In mati sinku se posmeje
Ter mu takó v odgovor deje:
„Povej, kakó li mož bi jedel,
Ko ni o stvari vsi nič vedel?
On brez življenja je — iz slame,
Kakó naj dar od tebe vzame?
In kakšen kruh! — Kdo li na sveti
Ob njem zamogel bi živeti?“

Zapomni to si še: Po cesti
Ne smeš nikdár več blata gnesti.
Glej, ves umazan si, a čedno
Ostati mora dete vedno!“

Bolna Minka.

Minka moja je zbolela:
Prej glasno je vedno pela,
Skakala ob meni živo,
Klicala mi nagajivo:
„Zlato solnčece mi sveti,
V vrtu čujem ptičke peti,
V gredi mnoga cvetka rase —
Zate trgam jih in zase.
Kamor se oko obrne,
Lepši se mi kras odgrne —
Reci, da ni pómlad zlata,
Sreče, rádsti bogata!“
Ali ko je zima s snegom
Nad dolino in nad bregom

Vse življenje lepo vzela —
Minka moja je zbolela!
K peči gorki vedno seda,
Žalostno mi v lice gleda,
Pesemcam srebrnim grlo
Nje se tudi je zaprlo.
Od strani jo pogledujem,
Radoveden povprašujem:
„Reci, reci, Minka moja,
Kakšna je bolezen tvoja?
Po zdravnika smo poslali,
Njemu v skrb te bomo dali,
Naj te on v boleznih teši
In prezgodnje smrti reši“.
Toda bolna Minka pravi:
„Mene nihče ne ozdravi,
Ker srcé mi je zbolelo,
Ki je bilo prej veselo,
Dokler v zlati je pomladi
Srečno bilo na livadi.
Lepo slušala sem petje,
Trgala dehteče cvetje —
Ali zdaj ni čuti petja,
In nikjer ni najti cvetja.

Kaj pošiljaš po zdravnika,
Ta bolest je prevelika —
Minka ti ob smrti pravi:
Nje nihčè več ne ozdravi,
Ker srcé ji je zbolelo,
Ki je bilo prej veselo“.
Glavico privzdignem njeno
In poljubim jo iskreno,
Ter v tolažbo, to seveda,
Taka moja je beseda:
„Le ne jokaj, Minka moja,
Huda ni bolezen tvoja!
Ko pomladno solnce sine,
Takrat ti gotovo mine.
Rože bodo spet cvetele,
Ptice v vrtu pesmi pele —
In kakòr nekdanj živeti
Spet prijetno bo na sveti,
Saj ne traja večno zima,
Kratek le obstanek ima.
Ali pazi mlada Minka,
Brez odmora, brez počinka,
Da ti kdaj v srcé pozneje
Mrzla zima ne zaveje,

Da, kar mati tvoja mila
Blagega te je učila,
Ne uniči v sreci zima,
Ki pomladi zopet — nima!“

Konjiček.

Tinček do soseda teče
In sosedovemu reče:
„Pojdi zdaj z menoj, Matiček,
Da mi bodeš spet konjiček!
Uzdo bodem ti pripel,
Sedlo ti na hrbet del,
Da za hišo in po njivah,
Po cveticah, po koprivah
Dirjal bodeš mi naprej,
Kakor nisi še doslej!“
Z ramami Matiček migne
In kazalec k čelu dvigne:
„Tinček, mati je dejala,
Da me bode kaznovala,

Ako cvetje bom teptal
In konjiče se igral —
Vidiš, da poslej konjiček
Biti več ne sme Matiček“.
Temno Tinček ga pogleda,
Taka njemu je beseda:
„Strahopetnež, naj jezi
Mati se — le pojdi ti!
Bodeva pa igri kraj
Bolj na skitem zbrala zdaj.
Dôli za vasjó potòk
Glòbok teče in širòk,
Ozka brv pa čez vodó
Onkraj nama steza bó,
Kjer pogledu mamke skrito
Naju bo početje zvito —
Pojdi, le ne boj se nič,
Lahko meni si konjič!“
Sluša Tinček, postoji,
Reč se mu vabljiva zdí,
Ker nikogar ne zapazi,
Tiho se od hiše splazi.

Glej, kakó ognjen konjiček,
Zopet danes je Matiček!
Skače, prha in rezgeče,
Prst z nogami kvišku meče,
Tinček zadi pa na vrvi
Žene ga naravnost k brvi:
„Hijo, vranec, hijo, hó —
Le ne boj se — čez vodó!“
Gré konjiček in odzadi
Tinček ga po hrbtu gladi;
Gré — na brvi postoji,
Dalje ga zaman podí,
Češ, tu prilika je prava,
Da previdi vsaka glava:
Ej, pogumen res konjiček
Neposlušni je Matiček!
Kvišku skoči — zdrsne v stran,
Ves mu je pogum pregnan:
Koplje se, in ž njim takisto
Pije Tinček vodo čisto! —
In premočen iz valov
Vsak ubere pot domov.
Kaj pa bo domá, o jej,
Misliti ne sme naprej.

Kaj bi bilo? — Čisto jasno:
Joka konj in Tine glasno,
Mati, kakor je v navadi,
Vsakega pa s šibo gladi,
Da mu hlače posuši,
Nepokornost odpodí.

Dedova želja.

Za gorkó pečico
Dedek moli sivi,
In ob peči skače
Vnuček ljubeznivi.

Vnuk smehljá se živo,
Glasne pesmi pōje,
Ded pa moli, briše
Solzno lice svoje.

Kaj bi pač ne jokal?
Naglo je osivel
In najlepšo dóbo
Davno že preživel.

Mnogo je iskusił
Od takrát po sveti,
Kar je nehal pesmi
V mladih letih peti.

Mnogim je vrstnikom
Pri pogrebu plakal,
Upov let brezskrbnih
Zgodnjo smrt ućakal . . .

Vnuk smehljá se živo,
Glasne pesmi pôje,
Ded pa moli, briše
Solzno lice svoje.

Za gorkó pećico
K dedu vnuk priteće,
Gleda ded mu v lice
In takó mu reće:

„Le smehljaj se, vnućek,
In vesel mi bodi;
Kar si kdaj boš žéleł,
To se tebi zgódi.

A srcé si čisto
Ničnih nádej hrani,
Plemenito žéli,
Bógu zvest ostani“.

Kaznovan.

Oče mi je lani rekel:
„Hruška ni še zrela,
Če boš táko si utrgal,
Palica bo pela!“

Na drevó sem vender splezal,
Hlačice razparal,
Jokal sem potem: Joj, oče
Tepel bo me, karal.

In zares! Kakòr rečeno,
Vse se je zgodilo —
No, saj veste, da zasluži
Svoje vsak plačilo.

Milan.

Milan je moj sinek zlati,
Jaz njegova skrbna mati.
Zgodaj mož umrl je meni,
Dete pustil zapuščeni,
Dete moje zornih lic,
Lepše mi od vseh cvetic.
Sin je v žalosti veselje,
Posvečene vse mu želje,
Ki pošiljam pred Očeta
V večna jih nebesa sveta:
On ga čuvaj noč in dan,
Varuh bodi mu skrban! —
Sinek moj po polji skače,
Svoje rádosten igrače;
Pómlad cvetna polje krije,
Pómlad iz očtj mu sije,
Vanj pogled je moj uprt,
Pred menoj lep čas prostrt:
Sinek moj učena glava,
Njemu sreča, njemu slava,

Ki pridobil jo z učenjem,
Z vzornim, moškim je življenjem.
Nanj ponosna vsa je vas,
Mati jaz sem sivih las! —
Zgodaj mož umrl je meni,
Dete pustil zapuščeni,
Vender, Milan, sinek zlati —
Srečna jaz sem tvoja mati!

* * *

Oj, nesreče in prevare!
Žalost meni dušo tare:
Sinek več me ne uboga,
Mojim se svarilom roga,
Delo ga ne veseli
In še cerkve se boji!
On zašel je v družbo slabo —
Uke lepe nesel s sabo,
Ona mu jih zamorila
In od mé ga odvrnila.
Zanj nihčè več zdaj ne mara,
Kdor pošten je, ta ga kara.
Ali kaj to njemu dé,
Ker ostrupil je srcé, —

Kaj se še zgodilo bo,
Misliti ne smem na to!
Kdor zapravljal je poštenje,
Grešno njega je življenje.
Noč in dan po sinu plakam
In v molitvah komaj čakam,
Da bi rešil mene Bog
Vseh trpljenj in vseh nadlog.
Slaba družba — to je kača,
Ki od dobrega odvrča
Vsakega, kdor kaj srcá
In poštenosti imá!
Vsakdo naj se je varuje,
Ker pregrehe Bog kaznuje!

Poslušajmo Jakobino!

Huda zima danes je v prirodi:
Sneg poleta na brezcvetno zemljo,
Burja vleče ob prijazni hiši
In na okna ji visoka riše
Cvet prekrasen — toda cvet leden . . .

Glej, sloní pri oknu mati siva,
Zrè v pobeljeno prirodo mirno.
Časih tudi na dekletce ljubo,
Ki ob nji se suče neprestano,
Gleda vnuko svojo — Jakobino.
Kaj li? . . . Joka zopet stara mati?
Res! — Solzé ji tečejo po lici:
Kadar Jakobino zrè cvetočo,
Vzbujajo se ji spomini sladki,
Ki ostali so od nje mladosti;
Kadar pa pogled ji v zimo pade,
Zopet vstajajo ob nji spomini,
Ki velé ji, da ugasne človek,
Kadar sneg pobeli trudno glavo . . .
Zgane se pri oknu babica,
Jakobino z vso strastjo poljubi
Ter proseče ji takó zakliče:
„Jakobina, ako ljubiš svojo
Babico, ki tebe vroče ljubi,
Pesemco zapoj mi, da vstrepeče
Vroče srce meni v prsih mrzlih —
Vidiš, tudi jaz nekđaj sem pela . . .“
Jakobina drobna, dete zlato,
Ki ji nikdar ne poide pesem,

V sredo sobe gorke se postavi
In takó zapoje stari mamki:

Zima je od zunaj, huda zima,
Blagor mu, kdor gorko sobo ima,
Da pri peči greje se lepó
In zapoje pesem si lahkó.

Jakobina, tvoja vnuka mlada,
Pesmi drobne svoje pôje rada,
Ker ledene zime ostri mraz
Solz ji ne privablja na obraz.

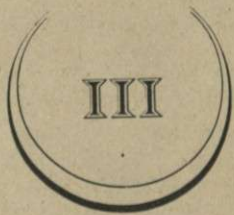
In pri peči gorki! . . . Kje na sveti
More se prijetneje živeti?
Srečnejših ljudij, jaz menim, ni,
Kakor, babica, sva jaz in ti.

Vender, glej, zeló so redki časi,
Da bi rádostni ti bili glasi —
Na obrazi vidim redko smeh,
Večkrat solze v tvojih zrem očeh.

Kadar osivé mi kodri zlati,
Ali treba je zató jokati?
Rádost ne premine, dobro vem,
Večje se še nadejati smem . . .

Sluša babica to pesem lepo,
Zopet zgane se in Jakobino
Z vso ljubeznijo na srce stisne
In zaprè ji usteca s poljubi.
Potlej pa na stol pri peči séde
Ter s slabotnim svojim glasom resno
Jakobini to v odgovor pravi:
„Vnuka moja, kadar pride starost,
In ko zrla bodeš kakor jaz
V prešle dni mladosti svoje srečne,
Takrat klicala boš solznih lic:
Ti mladost, življenju svetla dôba,
Ki si dala mi, kar človek more
Rádosti uživati, veselja,
Ti zajedno si nam kratka dôba
Sanj blestečih, dôba lepih nádej —
Starka kličem: Zdrav na té spomin!...
Vender — ako hočeš, da objemal
Tožno bo vesel spomin ti dušo,
Ne zapravi časa zlatega,
Ne zapravi, ljubo dete moje!“

Vesoljni svet je poln bogastva,
Krasote poln in veličastva.

Priroda.

Knjiga ti si velikanska,
Delo božjih rok,
Vate je zakone Svoje
Večni pisal Bog.

O ljubezni cvet nam kliče
In o sili grom —
V tebi je krasoti Svoji
Bog sezidal dom.

In v tem domu človek bivam —
Srečna božja stvar,
Kar z besedo On ustvaril,
Dal je meni v dar.

Naj zató Mu slavo pôjem,
Naj se veselim,
Ker v prirode veličastvu
Gospodar živim!

Kanarčku.

Kanarček, moj ljubi kanarček,
Ne sodi me, ker si ujet,
Saj rad bi med svet te izpustil,
A tebi nevaren je svet.

Naš maček, ej, ta je previhan,
Za plotom on vedno preži,
Na plot bi pa morda ti sédel —
To veš, kaj se lahko zgodi.

Po gozdu poredni otroci
Pa ptičke lové in moré —
Da ravno bi ti jim utekel,
Kdo tebi pač réči to vé?

Kanarček, moj ljubi kanarček,
Veséli se, ker si ujet,
In glasno mi pesemce pevaj,
Ne žéli od mene si v svet!

Vijolica.

Vijolica, pomladni cvet,
Kakó sladkó dišiš,
Glej, ti jednaka se mi zdiš
Življenju mladih let.

Kot ono krasno in ljubó,
Takó precvitaš ti —
In pesem, ki se mi budi,
Pozdravlja te srčno.

Na prsi bi te rad pripel
In v svoj odnesel stan,
A naj te greje solčni dan,
Da drug te bo vesel.

Priskakal sèm bo zbor otrok,
Naj vonja te, naj vé:
Ponižno le imej srcé,
Da te bo ljubil Bog!

Sraka.

Sraka, sraka, sraka,
Vedno si jednaka,
Kaj iz tebe neki bo,
Kdo povej to meni, kdo?

Kar lepó se sveti
Hočeš ti imeti,
Kjer kaj takega dobiš.
Brž ukradeš, odletiš.

Ptica ti bahata,
Ako si bogata,
V mesto pojdi, tam dobi
Mnogo lepih se stvari.

Svetlo kupi krilo,
Solnčnik in perilo,
Kupi čevlje si mehke,
Ki se v njih prav tiho gré.

Med gospôdo pridi,
Da te lahko vidi,
Šetaj le po mestnih tleh —
To bo šala, to bo smeh:

„Glejte, to je sraka,
Hoče biti taka,
Pa se précej ji pozná,
Da na kmetih je domá“.

Golobčku.

Golobček, ti prijatelj moj,
Kakó te rad imam;
Ne boj se me, nikar ne boj,
Saj rad ti kruha dam.

Pod streho mlade zdaj imaš,
Ki kruhek jim je všeč,
In ako ni ga — dobro znaš,
Da glad je huda reč.

Najej se, potlej zleti k njim,
Pozdravi jih lepó
In dej, da od srcá želim,
Da v tek bi vse jim šlo.

Povej še to, da v onem ni
Brezčutnega srcá,
Kdor kaj potrebnim podeli
In ptičke rad imá.

Prepir.

Prepirata se muhi dvé,
Katera več pečenke sné.

Beseda pa besedo dá,
In muha muho polasá.

Mordà celó bi tekla kri,
Kar v vojski rado se zgodi.

Iz kota prede pajek nit,
Ki ves prekanjen je in zvit.

Poveže muhi in s seboj
Odvleče v grad ju lepi svoj.

Tam ju potisne v zadnji kot,
Da se gostil bo na svoj god.

Prepelica.

Tebe že hvalili
Mnogi so ljudjé,
Kaj ti govorili —
Kdo naj vse to vé?

Jaz te tudi hvalim;
Kaj naj danes dem,
Da te ne užalim,
Dobro sam ne vem.

Mlade svoje ljubiš,
Skrbna si jim res,
Časih žito skubiš,
Travo trgaš vmes.

Mrzel veter veje,
Ti greš Bog ve kam,
Ko se žito seje,
Spet se vrneš k nam.

V noč se mirno čuje
Pesmi tvoje glas,
Njega se raduje
Vsaka pridna vas:

„Žito bomo želi,
Pekli kruh domá,
Bógu hvalo peli,
Saj nam On ga dá!“

Prošnja.

Polžek, očka si počasen,
Vedno tih, nikoli glasen,
Naročilo bi ti dal,
Če bi ga izvesti znal.

Naj zaprežem te v voziček,
Da zasedel ga bo čriček,
Vôzi ga od kraja v kraj,
Kjer se toči vinca kaj.

Pesemco zna čriček peti,
Ki jo more vsak umeti;
Ti boš vozil, on bo pel,
Vaju bodem jaz vesel.

O, ne boj se, saj ni huda,
Pôjem jaz ti jo brez truda,
Skrij rogove, miren stoj,
Ako moreš, z mano poj:

„Trtje vince je rodilo,
Bog nam dal ga je v krepilo,
Mnogo piti se ne smé,
Da ne zmede ti glavé!“

Rega.

Žaba rega - rega,
Ti si modrijan,
Znano ti je, da po suši.
Pride moker dan.

In zatorej pôješ,
Kadar se ti zdi,
Da na cvetje iz oblaka
Dežek porosi.

Dobra si živalca,
Venec bi ti zvil,
Da modrost veliko tvojo
Večno bi krasil.

Kaj bi z vencem! — Muhe —
Te so tebi slaj,
No, ker dobra so pečenka,
Bog jih mnogo daj!

Spomladi.

Cvetoče pomladi je prt
Ob hiši okrasil moj vrt.

V njem rože mi lepe cvetó
Ter drobni v njem ptički pojó.

Lepote pomladne prevzet
Oziram v cvetoči se svet.

A kadar brezmejni ta kras
Pozimski uniči mi čas:

Užaljen ne bodem tedaj
Pomladi si želel nazaj.

Saj vem, da za zimo moj vrt
Krasil spet pomladni bo prt.

Takrät nje prihoda vesel,
Pa nov ji pozdrav bom zapel!

Vrba.

Ti poštena si med drevjem,
Vrba trdoživa,
V svoje deblo dolbeš luknjo,
Da se ptica skriva.

A še več so vredne šibe:
Ded moj jih je rezal
In v košarice je lične
Potlej jih povezal.

Ž njim smo šli na vrt otroci,
Sadje tamkaj brali
Ter v košarice naročne
Skrbno ga metali.

V dom smo potlej slive, hruške,
Jabolka nosili
In še o božičnih dnevih
Ž njimi se gostili.

Petelinček in petelin.

Po dvorišči gôri, dôli
Petelinček pleše,
A z ostrogo drgne v pesku,
Da se iskra kreše.

In glavó bahato meče
Na okrog pregrešno,
S tankim glaskom vpije, piska,
Da zares je smešno.

To brezmiselno početje
Dolgo s panja gleda
Stari petelin, ki tukaj
Njemu gré beseda.

On je prej po dvoru hodil,
Klical kure svoje,
Mnogo skrb prebil je zanje,
Mnoge ljute boje.

Zdaj pa to nihčè, ki jajce
Komaj zapustilo,
Rado bi na tem dvorišči
Gospodar že bilo!

Petelinu huda jeza
Vstane v koži stari:
„Pokoriti se mi moraš,
Ti — kokotek jari!“

Neprestano gôri, dôli
Petelinček pleše
In z ostrogo drgne v pesku,
Da se iskra kreše.

Stari stopi s panja, proti
Njemu se odpravi,
Ko bahaček se obrne,
Brž mu pot zastavi.

A mladiček pa togotno
V boj se našopiri,
Češ: če kaj imaš poguma,
Le z menoj se miri!

Stari lopne ga s perutjo,
Sune z nogo strani,
Kakor ni bil še nikogar
Letos niti lani.

Petelinček glasno stoka,
Iz prahú se dvigne,
V kotu niti z glavo, niti
Z nogo več ne migne.

Snežec.

Pada snežec pada,
Ker je že navada,
Kadar pride zima,
Ki ga preveč ima.
Hiše zidamo snežene,
Strehe nosijo ledene,
Vanje devamo ljudi,
Sneg je njih mesó in kri.
Drv ne bomo jim kupili,
Da bi sobe si kurili,

Drv naj da jim zima,
Če jih še kaj ima,
Ker je mati nam dejala,
Da bo skoraj vsa požgala!

Ptici.

Na lipi gledam ptici dvě,
Pevaje prva drugi dé:
„Na poti me je spremljal drug,
Ko sem preplula topli jug.
Nebrojno gledala cvetú,
Prirode mnogo sva krasú.
Možé sva zrla vročih lic,
Ženâ poglede in devic.
Čez dol sva potlej in goró
Priplavala na lipo to.
Sedaj sva zložna v tem oba,
Da je krasnejša zemlja ta,
In národ, ki mu ona last,
Njen pônos je in njena čast!“

Spleheče ptica, kljun zaprè,
Pripoved druga to pričnè:
„Ponesel skozi vedri zrak
Na sever me je vzlet legak.
Po belih gorah solèni svit
V čarôbi bajni je razlit.
Rod, ki ga oni svet živi,
On sebi blag — a drugim ni.
Želela sem čez dol, goró,
Priplavala na lipo to.
Kar veš ti z drugom, to znam jaz:
Ta zemlja je vesoljstvu kras,
In plemenitejši ljudjé
Nikjer na svetu ne živé“.

Končá sedaj še druga ptic
Najlepšo kar sem čul pravljic.
Ozrèm se jaz na ptici dvé
Izgovorim besede té:
„Ko zopet te na cvetni jug
Tvoj zvesti bode spremljal drug,
Ko bode tebe skozi zrak
Na sever nesel vzlet legak,
To izpod néba, iznad vej
Žvrgôli vsaka mi poslej:

Razsipal vso krasoto Bog
Nad naš je hrib in naš je log,
In izmed vseh najblažji rod
Ta rod je, ki je tu gospod!“

Lisica.

Vsak vé, da si, lisica,
Prekanjena tatica
A vender časih se zgodi,
Da kazen tebe dohití.

To znam, da v tvojem rodi
Že čuje se povsodi:
Poštenost sama kaj veljá,
Krivici se mirú ne dá!

Vetru.

Veter, kje si ti domá,
Kod se vedno sučeš?
Časih segaš do nebá,
Časih k nam prismučeš.

Ej, ponesi me s seboj
Gôri na višine,
Da od tamkaj pôgled moj
Zrl bo na doline.

Zvezdo nebu potlej vzal,
Nesel bi jo s sabo,
V hiši jo na mizo del —
Sveča ni za rabo.

Ona slabo le brli
Mi polèg berila,
Zvezda — ej, ta prav gori,
Ta bi zame bila!

Veter, dej, kje si domá,
Kod se vedno sučeš?

K zvezdi nesi me nebá,
Kadar spet prismučesh!

Kamen.

Mati so večkrat mi rekli:
„Trd kakor kamen si sam.

V glavi ti nič ne ostane,
Kaj je to, sama ne znam“.

Davi pa šel sem po cesti,
Gledal razmišljen sem v zrak
In se spotaknil ob kamen,
Da sem prevrnil se v znak.

Strašno me je zaskalelo,
In še sedaj me boli;
Kaj li ne? — Saj mi iz rane
Vroča potekla je kri.

Vidite, mati preljuba,
Kaj bi resnico vam kril:
Ako bi trd bil kot kamen,
Kože mi ne bi prebil!

Je ž.

Kaj se mi je pripetilo!
Brisal sem jo v hudi zimi
Do vasice, kjer mi bilo
Deco v šoli je učiti.

Sreča me na poti jež.
„Ej, prijatelj, Bog te sprimi!
Kam pa ti v tej zimi greš?
Saj je v domu lepše biti.
Vsaka zdaj žival počiva
In se v svojem gradu skriva“.
To sem mu gredoč dejal
In nekoliko postal.
Jež namrdne svoje lice,
Našopiri si bodice,
Toliko, da ne zajoka
In v odgovor to mi stoka:
„Oh, gospod, ko jaz bi vedel,
Kje počival, kje bom jedel —
Nimam kruha ni gradu,
Klatim tod se brez miru.
Bratje dom so si postlali,
Ko je bil še pravi čas,
Živeža dovolj nabrali,
A na vse sem zabil jaz.
Prosil sem povsod — zaman,
Vsak veli: Lenuh, le stran!
Zdaj resnično se kesam,
A pomoči si ne znam“.

„Čuj, spokornik“, jaz mu dem,
„Da hudó ti je, to vem.
Pojdi dalje in na vási
V prvi hiši se oglási,
Tamkaj Mihec je domá,
Ki lenuh je, kar se dá.
Svojo mu povest povej
In potrudi se naprej,
Ako hočeš, v šolo pridi,
Tam otrok se časih vidi,
Ki mladostne dni gubi,
Zime nič mu mari ni“.

Leska.

V šoli sem bil včeraj vprašan:

„Kaj je leska, reci, kaj?“

In odrezal sem se moški:

„Leska? — Grm je od nekdaj!“

In dejali so učitelj:

„Znanju tvojemu gré čast,

Rêci pa bi to še moral,

Da je časih zdrava mast“.

Brez imena.

Sam ne vem, kakó in kaj
Zdaj bi še povedal,
Kar sem mogel, kar sem smel,
Vse sem že pregledal.

Kar ustvaril dobri Bog,
Vse lepó je, krasno,
In ko delo Njega zrem,
Srce bije glasno.

Ako hoče kdo, pa naj
Knjigi kaj pristavi,
Bolj še bode, ako sam
Drugo nam napravi.

Saj na svetu se stvari
More še dobiti,
Ki od njih se marsikaj
Človek sme učiti! —

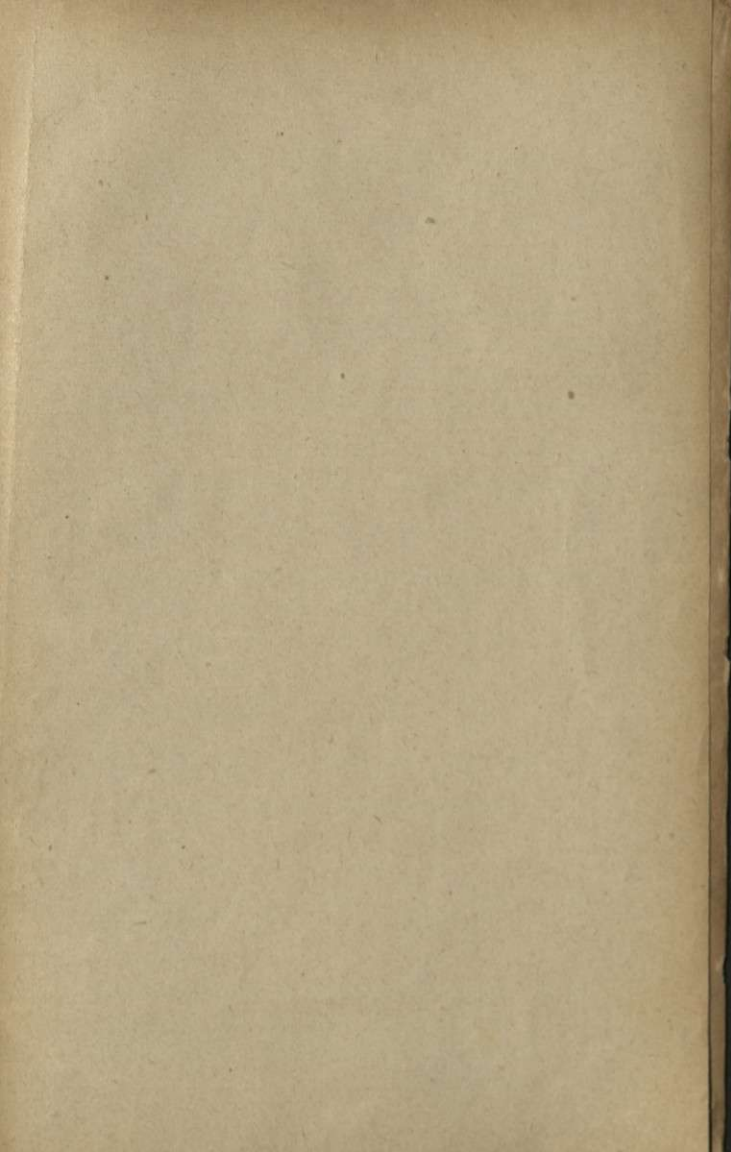

Kazalo.

	Stran		Stran
I.			
Slovenski mladini	7	Milan	49
Kadar pišem pesmi	9	Poslušajmo Jakobino	51
Čuvaj srca	10	III.	
Spečemu detetu	12	Priroda	57
Iz tvojih očij, mati	12	Kanarčku	58
Slika	13	Vijolica	59
Dečku	14	Sraka	60
Poslednja prošnja	15	Golobčku	61
Drobne pesmi 1-6	16	Prepir	62
Mladi Rajko piše	19	Prepelica	63
Pri potoku	21	Prošnja	65
Otrokova želja	22	Rega	66
Pridi	23	Spomladi	67
Sestri Leopoldini	24	Vrba	68
II.			
Življenje	29	Petelinček in petelin	69
Kaj pripoveduje moj dedek	30	Snežec	71
Tri kraljice	34	Ptici	72
Pek	37	Lisica	74
Bolna Minka	40	Vetru	74
Konjiček	43	Kamen	75
Dedova želja	46	Jež	76
Kaznovan	48	Leska	78
		Brez imena	79

Doslej so izšli ti-le snopiči „Knjižnice za mladino“.

1. a) „Dva brata“. — b) „Milosrčna Zorana“.
2. „Veselje in žalost“.
3. a) „Petdeset basnij za otroke“. Poslovenil A. Funtek. —
b) „Iz mladih dni“. Zložil A. Funtek.
4. „Dragoljubci“. — Zbirka pripovedek, pravljic, basnij, smešnic itd.
5. „Šest povestic“. 1. „Dva sveča večera“. — 2. „Snežni plaz“. — 3. „Milutin Vidović“. — 4. „Rejenček Štepanek“. — 5. „Babičina povest“. — 6. „Nekdanja jezerska naselbina pri Ljubljani“.
6. in 7. „Razne pripovedke“. — 1. „Dedov srd“. — 2. „Tri rože“. — 3. „Marjetica in kopriva“. — 4. „Kraljevič Častiboj“. — 5. „Dediči“. — 6. „Mlinar in veter“. — 7. „Kakoršno posojilo tako vračilo“.
8. Antona Martina Slomška „Spisi zbrani za mladino“. I. Pesmi. 1. snopič za srednjo stopnjo.
9. „Plemenita srca“
10. in 11. Antona Martina Slomška „Spisi zbrani za mladino“. I. Pesmi. 2. snopič za višjo stopnjo.
12. a) „Hudoben tovariš“. — b) „Zmrzle solze na cvetkah Marije Antoinette, francoske kraljice“.
13. in 14. „Pesmi cerkvene in druge“. Zložil Andrej Pra-protnik. (S sliko).
15. „Zeleni listi“. Kratke pripovedi za otroke, stare 6 do 10 let. Po Francu Wiedemannu poslovenil Anton Brezovnik, učitelj.
16. Antona Martina Slomška „Spisi zbrani za mladino“. III. snopič Basni, prilike in povesti. Za nižjo in srednjo stopnjo.
17. in 18. „Tatarji na Moravskem“, ali Bog ne zapusti svojih služabnikov. — „Gozdne cvetke“, ali štiri povesti in tri krajše razprave.
19. „Slavoj in Ljudmila“. Milosrčna brat in sestra. Zbirka kratkočasnih in poučnih pogovorov o živalih. I. del.
20. „Bogdanova mlada leta“. Svojim prijateljčkom napisal Ljudovik Černež.
21. „Pisanice“. Slovenski mladini spisal E. Gangl.